

Arrest

nr. 218 515 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 oktober 2015, verklaart er zich op 22 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 28 september 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Ramak, in het district Dehyak van de provincie Ghazni. U werd hier geboren, maar uw ouders verhuisden kort na uw geboorte naar Iran, waar u dertien à dertien en een half jaar woonde. U ging van uw zeven jaar tot uw twaalf naar school en had naderhand geen activiteiten.

Jullie hadden geen verblijfsrecht in Iran. Op een bepaald moment werd uw vader tijdens een controle op het werk opgepakt, en naar Afghanistan gedeporteerd. De rest van het gezin volgde hem naderhand vrijwillig. Jullie vestigden zich op de grond van de familie in Ramak. U ging naar de koranschool, maar had voor het overige geen activiteiten. Jullie leefden een drietal jaar in Afghanistan.

Een half jaar na uw komst naar Afghanistan kwamen de taliban aan de deur en vroegen dat u zich zou aansluiten. Uw vader wimpelde hen af. Ze kwamen evenwel nog geregeld terug, en op een bepaald moment zo'n anderhalve maand voor uw vertrek uit het land ging uw vader met hen mee. Zijn lichaam werd naderhand gevonden. De taliban bleef naar het huis komen om u te rekruteren, zonder binnen te komen, en u kon zich steeds verstoppen tot het schreeuwen van uw moeder hen verjaagde. Uw moeder besloot dat het gezin maar beter het land kon verlaten.

Jullie reisden samen naar en door Iran tot Turkije, maar daar raakte u uw moeder en broer kwijt. U ging alleen verder tot België, waar u aankwam op 21 oktober 2015 en verzocht hier internationale bescherming op 22 oktober 2015. U legt enkele mails neer in verband met het proberen opsporen van uw moeder en broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten*

en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zowel uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan, alsook uw identiteit, familiale achtergrond, en activiteiten in de jaren voorafgaande in uw komst naar Europa. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u geen documenten voorlegde die uw voorgehouden identiteit kunnen aantonen, en dat u maar weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over uw leeftijd, over uw activiteiten voorafgaand aan uw komst naar België, en over uw dagelijkse leven in Afghanistan. U leek ook maar weinig te weten over de gebeurtenissen in het district Dehyak op de momenten dat u er gewoond zou hebben, of over het district tout court. In ondergeschikte orde bleken ook uw verklaringen over uw problemen met de taliban van een bedenkelijk allooi.

Ten eerste valt het op dat u geen enkel document, noch enig ander stuk, kan voorleggen dat uw beweerde identiteit kan staven. U presenteert geen Afghaanse, noch Iraanse documenten. U verklaart in dit kader dat u er niet in slaagt om contact op te nemen met uw tante in Afghanistan, waar u nog een taskara zou hebben, en dat u voor het overige niemand kent die u kan helpen (CGVS 2 p. 3, 4). Dat laatste valt maar moeilijk te geloven; u kan geacht worden reeds een volwassen man geweest te zijn op het moment waarop u naar Europa kwam, ondanks uw bewering van het tegendeel (zie infra), en het lijkt maar moeilijk te geloven dat u werkelijk niemand zou kennen in Afghanistan of Iran die u zou kunnen contacteren om u bij te staan met het verkrijgen van zaken die uw identiteit (dan wel uw herkomst edm.) zouden kunnen aantonen. Het CGVS kan wat betreft uw identiteit dus enkel afgaan op uw verklaringen, die voor het overige evenwel maar weinig betrouwbaar zijn gebleken.

Zo dient **ten tweede** vastgesteld te worden dat uw werkelijke leeftijd hoger is dan de leeftijd die u voorhoudt. U verklaarde initieel dat u zestien jaar oud was bij de binnenkomst van België, en dus geboren was op 31 oktober 1999 (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling dd. 22 oktober 2015). Op basis van een medisch onderzoek uitgevoerd op 3 februari 2016 door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV, Campus Brugge, Dienst Radiologie – Medische beeldvorming, Ruddershove 10, 8000 Brugge, is evenwel gebleken dat u op dat moment een leeftijd had van 23,4 jaar oud, met een standaarddeviatie van 1,82 jaar, en dus minstens 21 à 22 jaar oud was op dat moment. Hier voor de DVZ op geweest, liet u acteren dat u niet akkoord ging met het leeftijdsonderzoek (verklaring DVZ dd. 15 juni 2016, afdeling 4.). U presenteert evenwel geen enkel bewijs van het tegendeel (zie supra; CGVS 2 p. 3). Ook tijdens de onderhouds voor het CGVS werd u gewezen op het resultaat van de leeftijdstest, maar bleef u zonder meer bij uw eerdere verklaringen (CGVS p. 3, CGVS 2 p. 3). Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht, wat uw algemene geloofwaardigheid al danig ondermijnt.

Dit sluit aan bij de vaststelling **ten derde** dat u er niet in slaagt om zicht te geven op uw activiteiten in Afghanistan dan wel Iran voor uw komst naar België. U verklaarde dat u in Iran van uw zevende tot twaalfde levensjaar school liep (CGVS 2 p. 11). Gevraagd of u naderhand nog iets deed, verklaarde u dat u naderhand enkel speelde met vrienden en thuisbleef, en nooit een job had (CGVS 2 p. 13). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw ouders het zouden accepteren dat u jarenlang zonder

scholing of een beroepsbezigheid zou rondhangen thuis, zeker gezien de typisch precaire geldsituatie waar Afghanen in Iran mee te kampen hebben (u gaf zelf aan dat jullie vaak moesten verhuizen omdat de huishuur omhoog ging; CGVS 2 p. 5). Bovendien, als rekening gehouden wordt met de bovenvermelde leeftijdstest, zou u in de latere periode dat u in Iran verbleef meerderjarig geweest zijn, waardoor het al helemaal onaannemelijk wordt dat u geen activiteiten had gedurende al die jaren, waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS 2 p. 13). Bovendien houdt u ook nog voor dat u naderhand, na de terugkeer naar Afghanistan, evenmin (beroeps)activiteiten gehad zou hebben, evenmin geloofwaardig gezien uw leeftijd (CGVS p. 6; CGVS 2 p. 14). U zou nooit buiten gekomen zijn, behalve om af en toe met een bal te spelen of naar de koranschool te gaan (CGVS 2 p. 23, 24), verklaringen die elke doorleefdheid missen. De enige conclusie die hieruit kan volgen is dat u het CGVS geen zicht wenst te geven op uw werkelijke activiteiten voor uw komst naar België.

Ten vierde lijkt het er ook op dat u geen zicht wil geven betreffende uw familiale achtergrond en sociaal netwerk in Afghanistan en Iran. U verklaart namelijk dat u maar één familielid had langs moederskant, een tante. Uw familie langs vaderskant zou u nooit te zien gekregen hebben (CGVS 2 p. 10, 11). Het is op zich al opmerkelijk dat uw moeder uit zo'n kleine familie zou komen, gezien de typisch grote gezinsomvang in Afghanistan. U weet bovendien echter ook niet te zeggen waarom u nooit contact had met de familie langs vaderskant; eerst stelt u dat ze in Afghanistan woonden terwijl jullie in Iran waren, maar ook na uw terugkeer naar Afghanistan zou u hen niet te zien hebben gekregen. U kon enkel maar speculeren dat ze mogelijk gevlucht waren (CGVS 2 p. 11). Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u zo weinig zou weten over uw eigen familie. Daar komt nog bij dat u beweert dat u in Afghanistan enkel contact zou hebben met uw directe bureu en uw tante haar gezin, maar voor de rest niemand kende in de verschillende jaren dat u daar geleefd zou hebben (CGVS 2 p. 23, 24), wat samenhangt met uw bewering dat u niemand in Afghanistan kon contacteren na uw komst naar België (CGVS 2 p. 3). Dergelijke sociale isolatie komt eerder gefabriceerd over, mogelijk in een poging het totale gebrek aan stavingstukken voor uw relaas, of uw gebrekkige kennis over uw voorgehouden streek van herkomst te kaderen.

Ten vijfde kan bovendien worden getwijfeld aan uw voorgehouden streek van herkomst in Afghanistan. Naast het totaal gebrek aan enigerlei stuk dat uw herkomst zou kunnen helpen aantonen, spreidde u namelijk een totaal gebrek aan kennis over uw voorgehouden streek van herkomst, en Afghanistan tout court ten toon. Primo was u niet in staat om de hoofdplaats van uw district te benoemen, en leek u niet eens te weten wat een districtshoofdplaats eigenlijk is, wat wijst op een gebrekkige kennis over uw land van herkomst (CGVS p. 3).

Secundo wist u ook niet wie de gouverneur van de provincie was gedurende uw periode van verblijf aldaar, wat u verklaarde door verwijzing naar uw korte verblijf (CGVS p. 3), terwijl u er toch een drietal jaar verbleven zou hebben, wat genoeg geacht kan worden om minstens een basiskennis van uw streek van herkomst te vergaren.

Tertio kon u maar erg weinig vertellen over de landbouw in uw streek van herkomst, zoals daar zijn de oogst en plantseizoenen van verschillende gewassen. Landbouw is nochtans de primaire economische bezigheid in Afghanistan, en het leven buiten de grote steden verloopt dan ook volgens het ritme gedicteerd door de zaaien oogsttijden, de seizoenen voor begrazing in de laag- en hooglanden, etc. Maar ondanks de centrale plaats van de landbouw in het Afgaanse leven en op het platteland, waar uw voorgehouden streek van herkomst toe gerekend kan worden, wist u enkel vaag te zeggen dat graan en aardappelen "cultivated" (verbouwd) worden in het warm seizoen (CGVS p. 5, 6). Gevraagd of het makkelijk was om in uw streek gewassen te verbouwen, expliciet gevraagd of het een droge streek is, gaf u aan het niet te weten en dat het er "ok was" (CGVS p. 7), terwijl informatie toegevoegd aan uw dossier net aangeeft dat droogte een serieuze uitdaging vormt voor de ontwikkeling van het district.

Quarto, gevraagd of u dorpen wist zijn in de buurt van Ramak, naar de richting van Ghazni stad, stelde u dat u dacht dat Rabat tussen de twee lag (CGVS p. 7), terwijl het net andersom is: Ramak ligt tussen Ghazni en Rabat (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Ook leek u quinto maar weinig te weten over de taliban, nochtans de reden voor de vlucht van uw ouders naar Iran indertijd (CGVS 2 p. 15), en toch wel een organisatie die de recente geschiedenis van Afghanistan domineert, en kon u enkel in de meest banale termen vertellen over de organisatie (met name dat ze tegen de overheid zijn en een aantal kledingvoorschriften opleggen, CGVS 2 p. 21). U wist niet te zeggen wie de leider van de taliban is of was, en later gevraagd wie Osama bin Laden was, duidde u hem verkeerdelijk aan als leider van de organisatie (CGVS 2 p. 21, 22). Ook of ze steun kregen vanuit het buitenland kon u niet zeggen, terwijl de steun van Pakistan (en met name de inlichtingendienst ISI) voor de organisatie nochtans een publiek geheim is onder Afghanen.

Aansluitend hierop valt het **ten zesde** ook op dat u een totaal gebrek aan kennis ten toon spreidt wat betreft de zaken die zich hebben voorgedaan in de streek waar u beweert te hebben gewoond in Afghanistan gedurende de periode dat u er gewoond zou hebben (grofweg 2012 – 2015, CGVS p. 3, verklaring DVZ dd. 15 juni 2016 afdeling 13.: 3 jaar verblijf, vertrokken begin oktober 2015).

Zo duidde u *primo* Fazal Ahmad aan als actuele subdistrictschef op het moment dat u Afghanistan verliet (CGVS p. 10, 11) midden 2015, dit terwijl hij reeds midden 2013 omkwam bij een explosie (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo had u geen weet van een incident waarbij zeven militanten zichzelf per ongeluk opbliezen in een moskee in het district in 2014 (CGVS 2 p. 19, stukken toegevoegd aan het dossier).

Tertio had u geen weet over incidenten waarbij de overheid per ongeluk burgers gedood heeft in de periode van uw voorgehouden verblijf aldaar, of van de daaropvolgende protesten, terwijl dit nochtans geattesteerd is (CGVS 2 p. 20, stukken toegevoegd aan dossier).

Quarto wist u niet dat het hoofd van de Peace Council gewond was geraakt bij een IED-aanslag in uw district (CGVS p. 20, stukken toegevoegd aan het dossier).

Quinto wist u niet van luchtaanvallen van de NAVO die verschillende burgerslachtoffers hadden gemaakt in uw district, alsook enkele leden van de Afghaanse politie hadden gedood (CGVS p. 20, stukken toegevoegd aan het dossier).

Sexto wist u niets te zeggen over gebeurtenissen in het dorp Rabat/Rubat, dat u eerder gesitueerd had dichtbij het uwe en waar u dus wel wat van zou mogen weten (CGVS p. 7, CGVS 2 p. 21). In (de regio van) dit dorp deden zich gedurende uw verblijf nochtans een groot aantal veiligheidsincidenten allerhande voor, voornamelijk vuurgevechten tussen taliban en overheid met grote aantallen slachtoffers (stukken toegevoegd aan het dossier).

Ten zevende kon de door u geschetste reisweg van Iran naar Afghanistan allesbehalve overtuigen. Zo valt het ten zeerste op dat u bij het eerste onderhoud voor het CGVS verklaarde dat u Afghanistan binnenkwam vanuit Iran via Nimruz, en dan per bus verder reisde naar Ghazni (CGVS p. 9). In het tweede onderhoud verklaarde u evenwel dat u via Herat het land binnenkwam en dan de bus naar Ghazni nam (CGVS 2 p. 9), totaal tegenstrijdige verklaringen dus. Aangezien u voor het overige maar weinig kan zeggen over uw reis door Afghanistan, (CGVS p. 9, CGVS 2 p. 9), valt deze tegenstrijdigheid des te meer op.

Al deze zaken samen beschouwd doen sterk twifelen aan uw voorgehouden terugkeer naar en verblijf in het district Deh Yak in Ghazni gedurende de periode 2012 – 2015, en doen zelfs twifelen aan uw afkomst van het district dan wel Afghanistan tout court. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dehyak gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dehyak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Niettemin kunnen **ten overvloede** nog een aantal zaken worden aangestipt betreffende uw voorgehouden problemen met de taliban. *Primo* is de chronologie die u geeft vergeven van lacunes en tegenstrijdigheden. U verklaarde bij het eerste onderhoud initieel dat de taliban voor het eerst langskwamen vijf a zes maanden na uw terugkeer naar Ghazni, dat drie weken na het eerste bezoek de taliban uw vader ontvoerden en hij drie dagen later dood gevonden werd, waarna u nog drie maanden in Afghanistan bleef (CGVS p. 11, 12). Dat is natuurlijk niet verenigbaar met uw verklaring als zou u drie jaar in totaal in Afghanistan hebben verbleven, waar u op gewezen werd, waarna u zonder meer ontkende dat u bovenstaande had verklaard (CGVS p. 12). Nochtans herhaalde u in het tweede onderhoud gewoon weer dat de taliban na vijf a zes maanden voor een eerste keer langs kwamen (CGVS 2 p. 25), waarna u een chronologie geeft van lastig gevallen worden voor een aantal weken, gevolgd door het verdwijnen van uw vader, waarna uw moeder anderhalve maand later besloot dat jullie het land maar beter konden verlaten (CGVS 2 p. 26).

Secundo valt het ook op dat u de taliban wel erg makkelijk kon ontwijken. Hoewel ze meerdere malen aan de deur kwamen en uw vader ontvoerden en vermoordden, namen ze blijkbaar nooit de moeite om de woning te betreden en u te zoeken en mee te nemen (CGVS p. 11, 12; CGVS 2 p. 26, 27). Hier op gewezen stelt u dat het schreeuwen van uw moeder hen mogelijk afschrikte, wat gezien het profiel van de taliban (en de voorgehouden moord op uw vader) maar weinig ernstig te nemen valt (CGVS p. 27).

Tertio is het ook helemaal niet duidelijk waarom de taliban er zo op gebrand zouden zijn om u te rekruteren, daar u zelf aangeeft geen voor hen nuttige kennis te bezitten, noch sympathie voor hen te koesteren (CGVS 2 p. 27). Ook zou u gezien de moord op uw vader een risico voor wraak uitmaken (CGVS p. 27). Ten slotte beschikt het CGVS over informatie die er op wijst dat de taliban zich in de regel niet hoeft te beroepen op gedwongen rekrutering, toegevoegd aan het dossier. Uw verklaringen over de vrees die u dient te koesteren voor de taliban zijn dus ook op zichzelf beschouwd maar weinig aannemelijk.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 18 januari 2017 en 11 september 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS p. 2, CGVS 2 p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. De door u neergelegde e-mails i.v.m. een opsporing naar uw familie vermogen niet het geloof in uw beweerde herkomst of uw verblijfplaatsen te herstellen.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikelen 48/4, 48/4, 48/6 en 57/6/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift e-mailberichten aan het Rode Kruis (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd teneinde bij hen aan te sluiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkel document voorlegde ter staving van zijn voorgehouden identiteit; (ii) hij de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden inzake zijn leeftijd; (iii) hij geen zicht biedt op zijn activiteiten in Iran en Afghanistan; (iv) hij evenmin een zicht biedt op zijn sociaal en familiaal netwerk; (v) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Ramak in het district Dehyak van de provincie Ghazni; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reisweg van Iran naar Afghanistan; (vii) de chronologie van zijn vluchtrelaas niet coherent is; (viii) het niet aannemelijk is dat hij de taliban steeds dermate gemakkelijk kon ontwijken; en (ix) hij niet aantoont waarom de taliban precies hem wensten te rekruteren, terwijl tevens uit objectieve informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban in principe niet voorkomt.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen enkel document voorlegde ter staving van zijn voorgehouden identiteit:

“Ten eerste valt het op dat u geen enkel document, noch enig ander stuk, kan voorleggen dat uw beweerdde identiteit kan staven. U presenteert geen Afghaanse, noch Iraanse documenten. U verklaart in dit kader dat u er niet in slaagt om contact op te nemen met uw tante in Afghanistan, waar u nog een taskara zou hebben, en dat u voor het overige niemand kent die u kan helpen (CGVS 2 p. 3, 4). Dat laatste valt maar moeilijk te geloven; u kan geacht worden reeds een volwassen man geweest te zijn op het moment waarop u naar Europa kwam, ondanks uw bewering van het tegendeel (zie infra), en het lijkt maar moeilijk te geloven dat u werkelijk niemand zou kennen in Afghanistan of Iran die u zou kunnen contacteren om u bij te staan met het verkrijgen van zaken die uw identiteit (dan wel uw herkomst edm.) zouden kunnen aantonen. Het CGVS kan wat betreft uw identiteit dus enkel afgaan op uw verklaringen, die voor het overige evenwel maar weinig betrouwbaar zijn gebleken.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan als volgt:

“Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij geen documenten heeft. Deze kritiek is volstrekt onevenredig, aangezien het CGVS zich ervan bewust is dat de Afghanen slechts één identiteitsbewijs hebben, de Taskara, en dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij dit niet bij zich had. De verzoeker heeft verschillende pogingen ondernomen om contact op te nemen met zijn familie en meer bewijsmateriaal te verkrijgen over zijn afkomst van Ramak, maar zonder succes.”

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij lijkt voor te houden dat hij zijn identiteit als Afghaan enkel kan aantonen middels zijn taskara, die hij niet bij zich had. Verzoeker kan zijn voorgehouden identiteit immers eveneens aantonen aan de hand van een veelheid aan andere documenten, zoals een paspoort, een studentenkaart, een rijbewijs of dergelijke meer. Dat verzoeker zijn familieleden zou hebben trachten te contacteren teneinde meer bewijsmateriaal inzake zijn identiteit te verzamelen, toont dit ook aan. Het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij tevergeefs familieleden trachtte te contacteren in het kader van het verzamelen van bijkomende stavingsstukken voor zijn verzoek om internationale bescherming, doet op zich geen afbreuk aan de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing. Terecht besluit de commissaris-generaal dat de asielinstanties zich inzake verzoekers identiteit slechts kunnen wenden tot diens verklaringen hieromtrent, die echter, zoals blijkt uit de overige motieven (zie ook *infra*), evenmin afdoende zijn, gelet op het ongeloofwaardig karakter ervan. Uit de bijgevoegde informatie inzake contacten met het Rode Kruis (verzoekschrift, stuk 3) blijkt enkel dat verzoeker het Rode Kruis verzocht zijn familieleden op te sporen; hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker een poging ondernam om zijn verzoek om internationale bescherming te staven middels documenten.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden inzake zijn leeftijd:

“Zo dient ten tweede vastgesteld te worden dat uw werkelijke leeftijd hoger is dan de leeftijd die u voorhoudt. U verklaarde initieel dat u zestien jaar oud was bij de binnenkomst van België, en dus geboren was op 31 oktober 1999 (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling dd. 22 oktober 2015).

Op basis van een medisch onderzoek uitgevoerd op 3 februari 2016 door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV, Campus Brugge, Dienst Radiologie – Medische beeldvorming, Ruddershove 10, 8000 Brugge, is evenwel gebleken dat u op dat moment een leeftijd had van 23,4 jaar oud, met een standaarddeviatie van 1,82 jaar, en dus minstens 21 à 22 jaar oud was op dat moment. Hier voor de DVZ op gewezen, liet u acteren dat u niet akkoord ging met het leeftijdsonderzoek (verklaring DVZ dd. 15 juni 2016, afdeling 4.). U presenteert evenwel geen enkel bewijs van het tegendeel (zie supra; CGVS 2 p. 3). Ook tijdens de onderhouden voor het CGVS werd u gewezen op het resultaat van de leeftijdstest, maar bleef u zonder meer bij uw eerdere verklaringen (CGVS p. 3, CGVS 2 p. 3). Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht, wat uw algemene geloofwaardigheid al danig ondermijnt.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij dacht dat hij op 31 oktober 1999 werd geboren omdat zijn moeder hem dat had gezegd. Hij stelt tevens dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met *“het feit dat er veel discussies zijn gebonden met de betrouwbaarheid van de wetenschappelijke methodes die in België gebruikt worden”*. Hij citeert dienaangaande uit een rapport en voert aan dat er meerdere vragen kunnen worden gesteld bij de huidige wetgeving, de procedures, de procedurele waarborgen, de protocollen, de toegepaste medische methodes en de praktijken rond uiting van twijfel en leeftijdsschatting van personen die verklaren een niet-begeleide minderjarige vreemdeling te zijn. Hij besluit dienaangaande als volgt: *“In casu zou het CGVS niet moeten beschouwen dat de verzoeker “de Belgische asielinstanties probeert te misleiden” aangezien hoeveel de gebruikte methodes betwist worden.”*

Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 24). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat de leeftijdsbepaling zoals deze blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij, met name dat verzoeker op 3 februari 2016 een leeftijd had van 23,4 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,82 jaar (dus tussen 21 en 25 jaar oud), dan ook vast. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker dacht dat hij bij zijn aankomst in België 16 jaar oud was omdat zijn moeder hem zou hebben verteld dat hij werd geboren op 31 oktober 1999, gelet op het grote verschil tussen deze voorgehouden leeftijd (16 jaar) en zijn werkelijke leeftijd (tussen 21 en 25 jaar oud). Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker zowel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken als ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volhardde in de door hem voorgehouden jongere leeftijd, zelf wanneer hij werd geconfronteerd met de resultaten van het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij. Bijgevolg besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook, zoals hierna blijkt (zie *infra*), aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen betreffende zijn identiteit, herkomst en bezigheden.

2.3.2.5. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen zicht biedt op zijn activiteiten in Iran en Afghanistan:

*“Dit sluit aan bij de vaststelling **ten derde** dat u er niet in slaagt om zicht te geven op uw activiteiten in Afghanistan dan wel Iran voor uw komst naar België. U verklaarde dat u in Iran van uw zevende tot twaalfde levensjaar school liep (CGVS 2 p. 11). Gevraagd of u naderhand nog iets deed, verklaarde u dat u naderhand enkel speelde met vrienden en thuisbleef, en nooit een job had (CGVS 2 p. 13). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw ouders het zouden accepteren dat u jarenlang zonder scholing of een beroepsbezigheid zou rondhangen thuis, zeker gezien de typisch precaire geldsituatie waar Afghanen in Iran mee te kampen hebben (u gaf zelf aan dat jullie vaak moesten verhuizen omdat de huishuur omhoog ging; CGVS 2 p. 5). Bovendien, als rekening gehouden wordt met de bovenvermelde leeftijdstest, zou u in de latere periode dat u in Iran verbleef meerderjarig geweest zijn, waardoor het al helemaal onaannemelijk wordt dat u geen activiteiten had gedurende al die jaren, waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS 2 p. 13). Bovendien houdt u ook nog voor dat u naderhand, na de terugkeer naar Afghanistan, evenmin (beroeps)activiteiten gehad zou hebben, evenmin geloofwaardig gezien uw leeftijd (CGVS p. 6; CGVS 2 p. 14).*

U zou nooit buiten gekomen zijn, behalve om af en toe met een bal te spelen of naar de koranschool te gaan (CGVS 2 p. 23, 24), verklaringen die elke doorleefdheid missen. De enige conclusie die hieruit kan volgen is dat u het CGVS geen zicht wenst te geven op uw werkelijke activiteiten voor uw komst naar België.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande vooreerst als volgt: *“Vanaf de leeftijd van zeven tot twaalf jaar ging verzoeker naar school in Iran en speelde met zijn vrienden bij zijn terugkeer van school, wat nogal klassiek lijkt als een dagelijkse routine.”* Gelet op de hiervoor vastgestelde discrepantie tussen de door verzoeker voorgehouden leeftijd en zijn werkelijke leeftijd, volstaat het uiteenzetten van zijn activiteiten tussen zijn zeven en twaalf jaar in Iran niet om een volledig zicht te bieden op zijn dagelijkse bezigheden aldaar, temeer daar deze uiteenzetting dermate beperkt en niet-doorleefd is. Terecht wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker gedurende zijn beweerde verblijf in Iran reeds meerderjarig was, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker er andere activiteiten uitvoerde dan enkel naar school gaan en spelen met zijn vrienden. Het feit of verzoekers familie in Iran al dan niet een precaire financiële situatie kende, doet hieraan geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor de in het verzoekschrift *post factum* opgeworpen uiteenzetting dat hij uit een kleine en zeer beschermende familie zou komen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming wanneer hem wordt gevraagd zijn dagelijkse activiteiten gedurende zijn verblijf in Iran te omschrijven, een meer doorleefde en gedetailleerde uiteenzetting kan geven dan dat hij van zijn zevende tot zijn twaalfde naar school ging en daarna met zijn vrienden speelde, temeer wanneer blijkt dat hij ten aanzien van de Belgische asielinstanties loog over zijn leeftijd en hij dus gedurende dit verblijf in Iran reeds meerderjarig moet zijn geworden.

Wat betreft zijn dagelijkse activiteiten in Afghanistan stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *“De verwerende partij spreekt zichzelf tegen door te stellen dat verzoeker nooit naar buiten ging, aangezien hij erkent dat hij naar de Koranschool ging (elke morgens) en dat hij met vrienden speelde. Verzoeker had dus beroepen, maar niet genoeg in de ogen van het CGVS. Verzoeker heeft ook uitgelegd dat hij bracht eten naar zijn vader (CGVS I, p. 6) Drie maanden na zijn komst in Afghanistan had verzoeker problemen met de Taliban. Daarna bleef hij het grootste deel van de tijd thuis verborgen.”* Opnieuw dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming wanneer hem wordt gevraagd zijn dagelijkse activiteiten gedurende zijn verblijf in Afghanistan te omschrijven, een meer doorleefde en gedetailleerde uiteenzetting kan geven dan dat hij naar de koranschool ging en met zijn vrienden speelde, temeer wanneer blijkt dat hij ten aanzien van de Belgische asielinstanties loog over zijn leeftijd en hij dus gedurende dit verblijf in Afghanistan ouder was dan hij zich eerder voordeed. Het gaan naar de koranschool en het spelen met vrienden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als een beroep. Evenmin kan worden aangenomen dat het brengen van eten naar zijn vader dermate veel tijd in beslag nam dat hij voor het overige geen tijd had voor andere activiteiten. Aangezien aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht (zie ook *infra*), kan niet worden aangenomen dat hij gedurende zijn beweerde verblijf in Afghanistan enkel thuis verborgen zou hebben geleefd. Overigens kan, indien hieraan wel enig geloof zou kunnen worden gehecht – *quod non* – redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker ook inzake dit verborgen leven gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen zou afleggen, *quod non*.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: *“Het feit dat verzoeker zich in zijn land van herkomst op een bepaalde wijze heeft gedragen, in casu het feit dat hij niet werkte, bewijst niet dat hij niet uit Ghazni afkomstig is en dat hij geen problemen had met de Taliban.”*, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het loutere feit dat verzoeker in Afghanistan niet werkte, betekent dat aan zijn afkomst uit Ghazni en/of aan zijn beweerde problemen met de taliban geen geloof wordt gehecht. Het feit evenwel dat verzoeker geen zicht biedt op zijn dagelijkse activiteiten in Iran en Afghanistan vormt echter wel degelijk een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst en zijn voorgehouden problemen, daar hierdoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker zich in werkelijkheid elders bezighield met activiteiten die niet te rijmen zijn met zijn beweerde problemen met de taliban. Immers, er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de motieven die doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker evenmin een zicht biedt op zijn sociaal en familiaal netwerk:

“Ten vierde lijkt het er ook op dat u geen zicht wil geven betreffende uw familiale achtergrond en sociaal netwerk in Afghanistan en Iran. U verklaart namelijk dat u maar één familielid had langs moederskant, een tante. Uw familie langs vaderskant zou u nooit te zien gekregen hebben (CGVS 2 p. 10, 11). Het is op zich al opmerkelijk dat uw moeder uit zo’n kleine familie zou komen, gezien de typisch grote gezinsomvang in Afghanistan. U weet bovendien echter ook niet te zeggen waarom u nooit contact had met de familie langs vaderskant; eerst stelt u dat ze in Afghanistan woonden terwijl jullie in Iran waren, maar ook na uw terugkeer naar Afghanistan zou u hen niet te zien hebben gekregen. U kon enkel maar speculeren dat ze mogelijk gevlucht waren (CGVS 2 p. 11). Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u zo weinig zou weten over uw eigen familie. Daar komt nog bij dat u beweert dat u in Afghanistan enkel contact zou hebben met uw directe buren en uw tante haar gezin, maar voor de rest niemand kende in de verschillende jaren dat u daar geleefd zou hebben (CGVS 2 p. 23, 24), wat samenhangt met uw bewering dat u niemand in Afghanistan kon contacteren na uw komst naar België (CGVS 2 p. 3). Dergelijke sociale isolatie komt eerder gefabriceerd over, mogelijk in een poging het totale gebrek aan stavingstukken voor uw relaas, of uw gebrekkige kennis over uw voorgehouden streek van herkomst te kaderen.”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij afkomstig is uit een kleine, geïsoleerd levende familie. Hij stelt dat zijn vader niet wist wat er van zijn familie was geworden, dat het niet onmogelijk is dat zijn vader het lot van zijn familie niet wenste te bespreken met zijn kinderen en dat veel mensen zijn gestorven of zijn vertrokken uit Afghanistan. Gelet op het grote belang van familiale banden binnen de Afghaanse gemeenschap is het echter ongeloofwaardig dat verzoekers vader geen informatie over zijn familie zou hebben gehad. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zij zich na hun terugkeer uit Iran naar Afghanistan opnieuw vestigden op de grond van de familie in het dorp Ramak, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze grond werd beheerd door de familie gedurende de jarenlange afwezigheid van verzoekers gezin terwijl zij zich in Iran bevonden. Hoewel kan worden aangenomen dat niet alle Afghaanse families even groot zijn en dat het mogelijk is dat andere familieleden van zijn vader zijn overleden of Afghanistan hebben verlaten, volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoeker geen enkele informatie kan verschaffen over zijn familie langs vaderszijde. Verzoekers verklaringen kunnen immers niet los worden gezien van de sociaal-culturele context waarin hij stelt zich te hebben bevonden. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat inwoners van dorpen zoals Ramak dermate geïsoleerd zijn dat hij en zijn gezin er slechts contact hadden met hun buren en de familie van een tante langs moederszijde. De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing terecht op dat dergelijke sociale isolatie eerder gefabriceerd overkomt, in een poging het gebrek aan stavingstukken voor zijn vluchtrelaas of zijn gebrekkige kennis over zijn voorgehouden streek van herkomst (zie ook *infra*) te kaderen. Dat verzoeker een beroep deed op het Rode Kruis teneinde zijn moeder en broer terug te vinden (verzoekschrift, stuk X), betekent op zich niet dat verzoeker alsnog een duidelijk zicht zou bieden op zijn familiale achtergrond. Voor het overige komt verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen omtrent de verblijfplaatsen van zijn gezin en zijn vergeefse pogingen om contact op te nemen met in Afghanistan verblijvende familieleden. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen volstaat op zich evenwel niet om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Ramak in het district Dehyak van de provincie Ghazni:

“Ten vijfde kan bovendien worden getwijfeld aan uw voorgehouden streek van herkomst in Afghanistan. Naast het totaal gebrek aan enigerlei stuk dat uw herkomst zou kunnen helpen aantonen, spreidde u namelijk een totaal gebrek aan kennis over uw voorgehouden streek van herkomst, en Afghanistan tout court ten toon. Primo was u niet in staat om de hoofdplaats van uw district te benoemen, en leek u niet eens te weten wat een districtshoofdplaats eigenlijk is, wat wijst op een gebrekkige kennis over uw land van herkomst (CGVS p. 3).

Secundo wist u ook niet wie de gouverneur van de provincie was gedurende uw periode van verblijf aldaar, wat u verklaarde door verwijzing naar uw korte verblijf (CGVS p. 3), terwijl u er toch een drietal jaar verbleven zou hebben, wat genoeg geacht kan worden om minstens een basiskennis van uw streek van herkomst te vergaren.

Tertio kon u maar erg weinig vertellen over de landbouw in uw streek van herkomst, zoals daar zijn de oogst en plantseizoenen van verschillende gewassen. Landbouw is nochtans de primaire economische bezigheid in Afghanistan, en het leven buiten de grote steden verloopt dan ook volgens het ritme gedictieerd door de zaaien oogsttijden, de seizoenen voor begrazing in de laag- en hooglanden, etc.

Maar ondanks de centrale plaats van de landbouw in het Afghaanse leven en op het platteland, waar uw voorgehouden streek van herkomst toe gerekend kan worden, wist u enkel vaag te zeggen dat graan en aardappelen “cultivated” (verbouwd) worden in het warm seizoen (CGVS p. 5, 6). Gevraagd of het makkelijk was om in uw streek gewassen te verbouwen, expliciet gevraagd of het een droge streek is, gaf u aan het niet te weten en dat het er “ok was” (CGVS p. 7), terwijl informatie toegevoegd aan uw dossier net aangeeft dat droogte een serieuze uitdaging vormt voor de ontwikkeling van het district.

Quarto, gevraagd of u dorpen wist zijn in de buurt van Ramak, naar de richting van Ghazni stad, stelde u dat u dacht dat Rabat tussen de twee lag (CGVS p. 7), terwijl het net andersom is: Ramak ligt tussen Ghazni en Rabat (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Ook leek u quinto maar weinig te weten over de taliban, nochtans de reden voor de vlucht van uw ouders naar Iran indertijd (CGVS 2 p. 15), en toch wel een organisatie die de recente geschiedenis van Afghanistan domineert, en kon u enkel in de meest banale termen vertellen over de organisatie (met name dat ze tegen de overheid zijn en een aantal kledingvoorschriften opleggen, CGVS 2 p. 21). U wist niet te zeggen wie de leider van de taliban is of was, en later gevraagd wie Osama bin Laden was, duidde u hem verkeerdelijk aan als leider van de organisatie (CGVS 2 p. 21, 22). Ook of ze steun kregen vanuit het buitenland kon u niet zeggen, terwijl de steun van Pakistan (en met name de inlichtingendienst ISI) voor de organisatie nochtans een publiek geheim is onder Afghanen.

Aansluitend hierop valt het **ten zesde** ook op dat u een totaal gebrek aan kennis ten toon spreidt wat betreft de zaken die zich hebben voorgedaan in de streek waar u beweert te hebben gewoond in Afghanistan gedurende de periode dat u er gewoond zou hebben (grootweg 2012 – 2015, CGVS p. 3, verklaring DVZ dd. 15 juni 2016 afdeling 13.: 3 jaar verblijf, vertrokken begin oktober 2015). Zo duidde u primo Fazal Ahmad aan als actuele subdistrictschef op het moment dat u Afghanistan verliet (CGVS p. 10, 11) midden 2015, dit terwijl hij reeds midden 2013 omkwam bij een explosie (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo had u geen weet van een incident waarbij zeven militanten zichzelf per ongeluk opbliezen in een moskee in het district in 2014 (CGVS 2 p. 19, stukken toegevoegd aan het dossier).

Tertio had u geen weet over incidenten waarbij de overheid per ongeluk burgers gedood heeft in de periode van uw voorgehouden verblijf aldaar, of van de daaropvolgende protesten, terwijl dit nochtans geattesteerd is (CGVS 2 p. 20, stukken toegevoegd aan dossier).

Quarto wist u niet dat het hoofd van de Peace Council gewond was geraakt bij een IED-aanslag in uw district (CGVS p. 20, stukken toegevoegd aan het dossier).

Quinto wist u niet van luchtaanvallen van de NAVO die verschillende burgerslachtoffers hadden gemaakt in uw district, alsook enkele leden van de Afghaanse politie hadden gedood (CGVS p. 20, stukken toegevoegd aan het dossier).

Sexto wist u niets te zeggen over gebeurtenissen in het dorp Rabat/Rubat, dat u eerder gesitueerd had dichtbij het uwe en waar u dus wel wat van zou mogen weten (CGVS p. 7, CGVS 2 p. 21). In (de regio van) dit dorp deden zich gedurende uw verblijf nochtans een groot aantal veiligheidsincidenten allerhande voor, voornamelijk vuurgevechten tussen taliban en overheid met grote aantallen slachtoffers (stukken toegevoegd aan het dossier)."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift vooreerst stelt als volgt: “De protection officer heeft verzoekster tijdens zijn eerste hoorzitting slechts enkele gerichte vragen gesteld over Ramak. Dit lijkt ons te weinig om definitief te concluderen dat verzoekster liegt over het feit dat hij uit Ramak komt.”, dient erop gewezen dat verzoeker nadien een tweede maal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij uitgebreid werd ingegaan op zijn voorgehouden herkomst. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat na het eerste persoonlijk onderhoud definitief werd geconcludeerd dat hij liegt over zijn afkomst uit Ramak.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker stelt dat hij “het niet goed doet op de data” en meent hij dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet gedurende drie jaar in Afghanistan heeft verbleven na zijn terugkeer uit Iran, maar slechts één à anderhalf jaar. Hierin kan hij allerminst worden bijgetreden. Reeds ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij gedurende drie à drieënhalve jaar voor zijn vertrek naar België in Afghanistan verbleef (administratief dossier, stuk 23, verklaring 10). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen antwoordde verzoeker op de vraag “Hoe lang leefde u dan in Afghanistan nadat u terugkeerde?” met “ongeveer 3 jaar” (gehoorverslag CGVS 18 januari 2017 (hierna: gehoor), p. 3). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen antwoordde verzoeker op de vraag “Hoe lang zat u in totaal in Afghanistan?” met “Zo’n tweeënhalve à drie jaar” (notities van het persoonlijk onderhoud 11 september 2018 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud), p. 25).

Dat verzoeker op een dermate gekunstelde *post factum*-wijze en na confrontatie met de bestreden beslissing een futiele poging onderneemt om zijn verblijf in Afghanistan na zijn terugkeer uit Iran in te korten, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en toont eens te meer aan dat verzoeker de Belgische asielinstanties tracht te misleiden en dat hij geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke verblijfplaatsen en activiteiten in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij gedurende zijn tweede persoonlijk onderhoud de vragen over het leven van Afghanen in Iran goed heeft beantwoord, dient erop gewezen dat deze vragen geen betrekking hebben op de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Dat hieruit zijn goede trouw en medewerking zou blijken, valt niet te rijmen met het voorgaande, waaruit blijkt dat hij meermaals, waaronder ook in onderhavig verzoekschrift, de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Waar verzoeker wijst op zijn geïsoleerd en afgesneden bestaan in Afghanistan, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat hieraan geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*). Gelet op de verregaande impact van de lokale machthebbers en de veiligheidssituatie op het dagelijks leven van de Afghaanse burgers, kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van deze machthebbers en veiligheidsincidenten, zelfs al is hij laaggeschoold en zou hij afkomstig zijn uit een ruraal gebied en uit een kleine familie. Waar verzoeker wijst op een aantal elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven (verzoekschrift, p. 8-9), dient erop gewezen dat deze elementen ook door zelfstudie of door overdracht door derden gekend kunnen zijn. Bovendien behelst de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Aangaande zijn kennis van de taliban, duidt verzoeker er in zijn verzoekschrift zelf op dat hij slechts op een eenvoudige manier kon uitleggen wie zij waren, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker over de taliban meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen, temeer daar hij voorhoudt door de taliban te worden bedreigd zodat van hem een meer dan gemiddelde interesse voor de taliban kan worden verwacht. Dat verzoeker niet verder komt dan te stellen *“Ik weet niet veel van hen. Maar in het algemeen weet ik dat ze problemen hebben met mensen met de overheid, ze vragen mensen om hijab te dragen, vragen mannen om hun baard lang te groeien, vragen mensen om geen t shirt en broeken te dragen, ze hebben problemen met de overheid.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21) toont dan ook verzoekers gebrekkige kennis alsook het ongeloofwaardig karakter van zijn verblijf in Afghanistan en van zijn vluchtrelaas aan.

2.3.2.8. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reisweg van Iran naar Afghanistan:

“Ten zevende kon de door u geschetste reisweg van Iran naar Afghanistan allesbehalve overtuigen. Zo valt het ten zeerste op dat u bij het eerste onderhoud voor het CGVS verklaarde dat u Afghanistan binnenkwam vanuit Iran via Nimruz, en dan per bus verder reisde naar Ghazni (CGVS p. 9). In het tweede onderhoud verklaarde u evenwel dat u via Herat het land binnenkwam en dan de bus naar Ghazni nam (CGVS 2 p. 9), totaal tegenstrijdige verklaringen dus. Aangezien u voor het overige maar weinig kan zeggen over uw reis door Afghanistan, (CGVS p. 9, CGVS 2 p. 9), valt deze tegenstrijdigheid des te meer op.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat wanneer hij sprak over een reis via Nimruz, hij het had over zijn reis naar Europa. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelt hij te hebben gesproken over de terugkeer van hem en zijn familie naar Afghanistan na de deportatie van zijn vader, waarbij hij volgens hem veel details kon geven over de reis en de wijze van het verkrijgen van de tickets. Deze uiteenzetting in het verzoekschrift vindt echter allerm minst steun in het administratief dossier. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen antwoordde verzoeker dat hij via Nimroz reisde op de vraag *“Toen u terugkeerde van Iran hoie en langs waar reisde u?”* (eigen onderlijning) (gehoor, p. 9). Het ging dus geenszins over zijn reis naar Europa. Dat verzoeker nadien verklaarde dat het de eerste keer was dat hij Afghanistan verliet, doet hieraan geen afbreuk; hieruit kan hoogstens blijken dat verzoekers verklaringen incoherent zijn. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij en zijn gezin via Nimroz van Iran naar Afghanistan terugkeerden, terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij via Herat terugkeerden.

2.3.2.9. Met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas motiveert de commissaris-generaal vervolgens terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dehyak gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dehyak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

*Niettemin kunnen **ten overvloede** nog een aantal zaken worden aangestipt betreffende uw voorgehouden problemen met de taliban. Primo is de chronologie die u geeft vergeven van lacunes en tegenstrijdigheden. U verklaarde bij het eerste onderhoud initieel dat de taliban voor het eerst langskwamen vijf a zes maanden na uw terugkeer naar Ghazni, dat drie weken na het eerste bezoek de taliban uw vader ontvoerden en hij drie dagen later dood gevonden werd, waarna u nog drie maanden in Afghanistan bleef (CGVS p. 11, 12). Dat is natuurlijk niet verenigbaar met uw verklaring als zou u drie jaar in totaal in Afghanistan hebben verbleven, waar u op gewezen werd, waarna u zonder meer ontkende dat u bovenstaande had verklaard (CGVS p. 12). Nochtans herhaalde u in het tweede onderhoud gewoon weer dat de taliban na vijf a zes maanden voor een eerste keer langs kwamen (CGVS 2 p. 25), waarna u een chronologie geeft van lastig gevallen worden voor een aantal weken, gevolgd door het verdwijnen van uw vader, waarna uw moeder anderhalve maand later besloot dat jullie het land maar beter konden verlaten (CGVS 2 p. 26).*

Secundo valt het ook op dat u de taliban wel erg makkelijk kon ontwijken. Hoewel ze meerdere malen aan de deur kwamen en uw vader ontvoerden en vermoordden, namen ze blijkbaar nooit de moeite om de woning te betreden en u te zoeken en mee te nemen (CGVS p. 11, 12; CGVS 2 p. 26, 27). Hier op gewezen stelt u dat het schreeuwen van uw moeder hen mogelijk afschrikte, wat gezien het profiel van de taliban (en de voorgehouden moord op uw vader) maar weinig ernstig te nemen valt (CGVS p. 27).

Tertio is het ook helemaal niet duidelijk waarom de taliban er zo op gebrand zouden zijn om u te rekruteren, daar u zelf aangeeft geen voor hen nuttige kennis te bezitten, noch sympathie voor hen te koesteren (CGVS 2 p. 27). Ook zou u gezien de moord op uw vader een risico voor wraak uitmaken (CGVS p. 27). Ten slotte beschikt het CGVS over informatie die er op wijst dat de taliban zich in de regel niet hoeft te beroepen op gedwongen rekrutering, toegevoegd aan het dossier. Uw verklaringen over de vrees die u dient te koesteren voor de taliban zijn dus ook op zichzelf beschouwd maar weinig aannemelijk.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“De verzoeker is altijd consistent geweest in de chronologie van de feiten. De enige informatie waarmee deze chronologie in tegenspraak is, is het feit dat verzoekster drie jaar in Afghanistan heeft doorgebracht, wat het CGVS uit één enkele antwoord afleidt (terwijl andere antwoorden van verzoekster suggereren dat zij daar slechts een jaar of zelfs anderhalf jaar heeft doorgebracht).

De verzoeker was in zijn vrije relaas opnieuw trouw gebleven aan deze chronologie (CGVS I, pp. 10-11) In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, gingen de Taliban het huis van de verzoeker binnen, maar hij werd nog steeds verborgen door zijn moeder.

[...]

CGVS I, p. 12”.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld kan verzoeker geheel niet worden gevolgd waar hij beweert dat hij verklaarde na zijn terugkeer uit Iran slechts gedurende één à anderhalf jaar in Afghanistan te hebben verbleven. Integendeel, deze uiteenzetting doet nog eens te meer afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijfplaats(en) en zijn vluchtrelaas. Uiteraard is deze uiteenzetting dan ook allerminst van aard om op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing inzake verzoekers vluchtrelaas een ander licht te werpen. Waar verzoeker stelt dat de taliban zijn huis wel degelijk binnen kwamen, blijkt dit niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het citaat opgenomen in het verzoekschrift uit het gehoorverslag (p. 10) vermeldt nergens dat de taliban wel degelijk verzoekers huis binnen kwamen, terwijl verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat de taliban slechts naar de voordeur van het huis kwamen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26).

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Dehyak in de provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER